

takovou divokou povahu, která jí nedovolila být ani chvilku v klidu.

A právě její divoká povaha přispěla k tomu, že ji musel spisovatel poslat k jiným páníčkům.

Inu, tak to v tom psím životě chodí. To víte, děti, starat se o psa není vůbec lehké! A co teprve když je ten pes takový nezbeda, že ničí, nač přijde, a nenechá vás ani na chvíli vydechnout! To je pak těch starostí celá hromada!

No a tak se nemůžete divit, že je pak takové nezvladatelné štěně předáno jiným páníčkům, kteří si s jeho prudkou povahou poradí. Tak je to holt v tom psím světě zařízeno.

DÁŠEŇKA A JEJÍ NOVÝ DOMOV

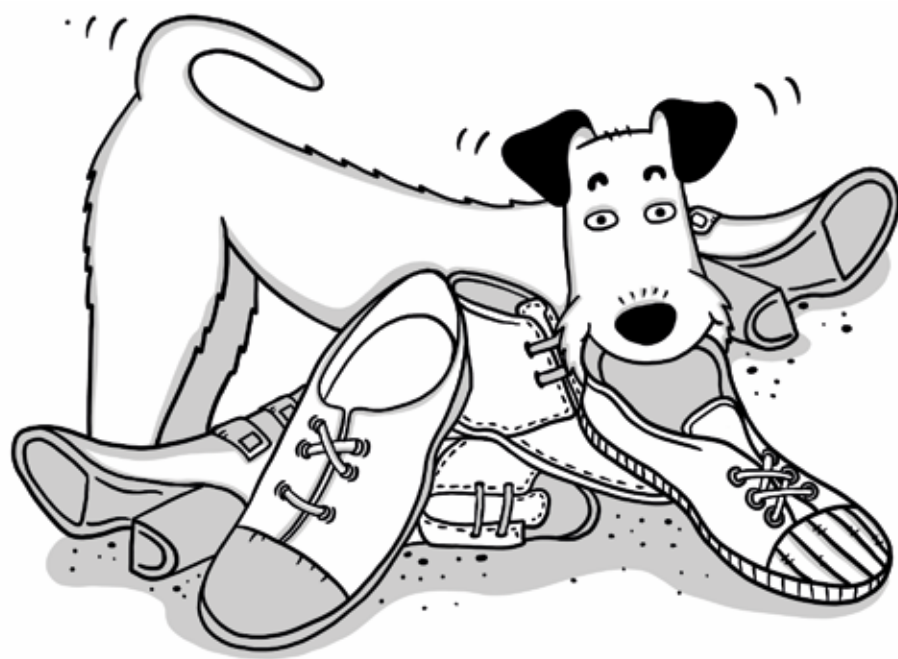
Dášeňka se opět stěhovala. No jen považte – sotva se ta holka zabydlila v novém domově a rozkousala, co se dalo, už musela zase zpátky k panu Čapkovi. To je divné, pomyslí si, co se těm lidem na mně nelíbí? Divila se, proč se na ni lidé pořád tak zlobí a neustále s ní pendlují sem a tam. Třeba si myslela, že ty její rošťárny musí být pro lidi stejně zábavné jako pro ni. Kdo ví? Jisté však je, že sotva se k někomu nastěhovala, nelenila a zlikvidovala vše, nač přišla. To se ví, že se to žádným páníčkům nelíbilo, a tak ji po pár dnech vraceli zpět panu Čapkovi. Už už se zdálo, že se nenajde nikdo, kdo by si s ní poradil, když tu se stal zázrak.

A já vám nyní o tom nemalém zázraku budu vyprávět.

Jednoho dne si pro Dášeňku přijeli dva lidé a odvezli si ji k sobě domů. Byl to pan hajný a jeho paní. Bydleli v hájence u lesa, kde byl klid a krásná příroda. Měli také velkou zahradu, o kterou se pěkně starali. Tam si Dáša zvykla velmi brzy. V celém domě i na zahradě byla spousta věcí ke kousání a trhání, což uvítala s velikým nadšením. Noví páníčci neměli ani potuchy o tom, jakého raráška, nezbedu a ničitele si přivezli domů. Vždyť je pan Čapek ujišťoval, jaké je to znamenité a hodné štěňátko!

A tak jen s nelibostí přihlíželi tomu, jak se Dáša s velikou obratností a nevýslovným talentem prokousává jejich domem i zahradou. Nebyla jediná věc, kterou by vynechala! Tak třeba v předsíni, kde Dášeňka obvykle začínala svou pravidelnou

denní obchůzku, neušly její pozornosti deštníky, které si v klidu hověly v dřevěném stojanu a čekaly na déšť. Pustila se do nich ta naše uličnice a kousala je a hryzala tak dlouho, dokud se neotevřely. To se ví, že už pak jako deštníky za moc nestály, poněvadž byly samá díra, a tak sloužily alespoň ke kousání, což byla mnohem větší zábava. A pak tu byly boty, pro něž měla Dášeňka obzvlášť velkou slabost (již od útlého dětství), a těmi se dokázala zabavit klidně i půl dne, pokud ji u této činnosti nevyrušil člověk. Ani rohožka před dveřmi neunikla jejím drápkům a zoubkům, a tak se z ní po pár dnech stalo něco, co s rohožkou nemělo pranic společného.

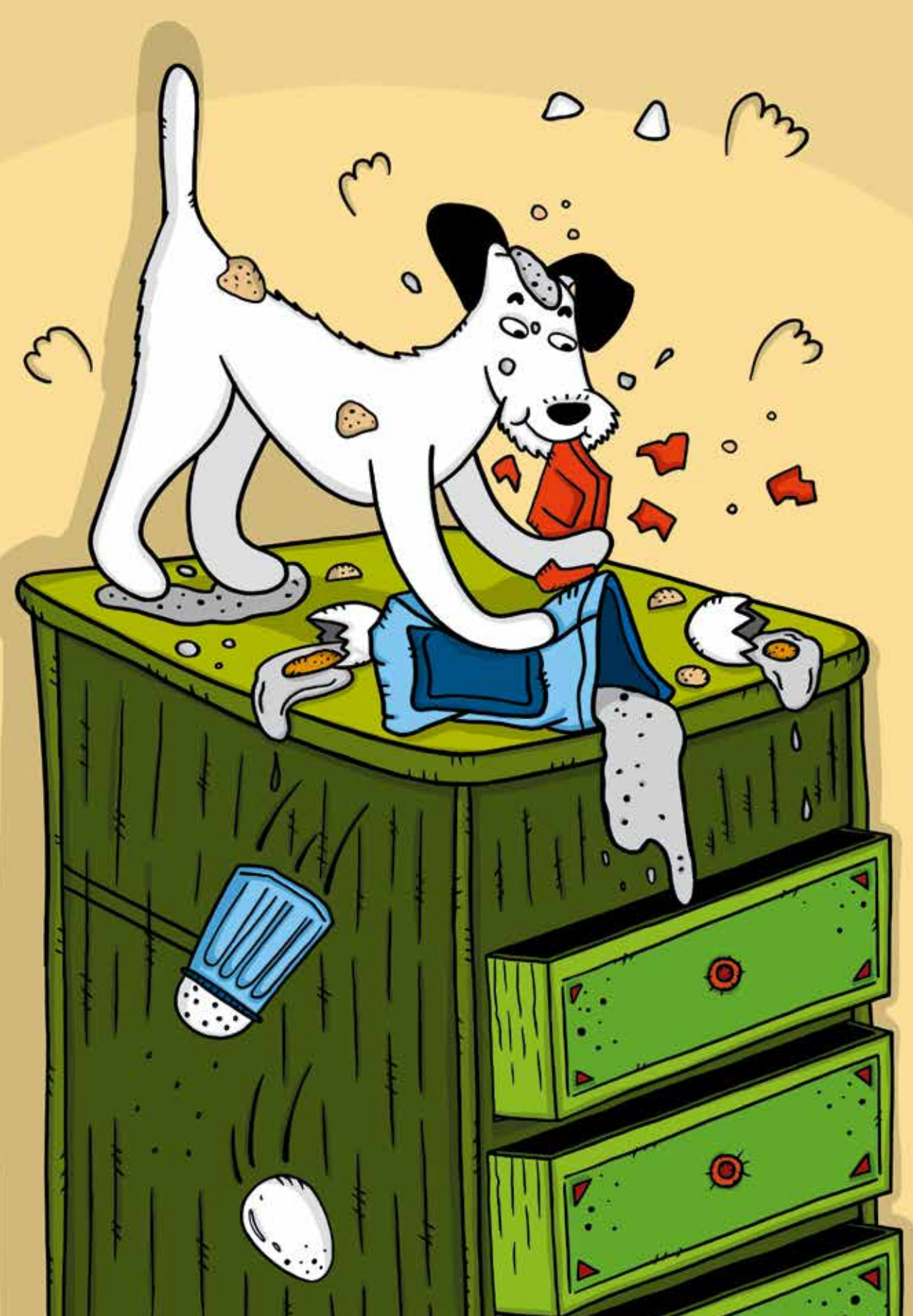

Do ložnice měla Dáša vstup přísně zakázán, ale nějakým záhadným způsobem se do ní vždy dostala. Tam se většinou

pouštěla do polštářů, z nichž se pak vznášelo peří s takovou lehkostí, že budilo dojem sněhových vloček, a celá místnost se tak rázem proměnila v zasněženou krajinu. A to je přeci podívaná, kvůli které stojí za to riskovat, no ne?

Pak tu máme kuchyň a to je kapitola sama o sobě. V této místnosti totiž pobývala Dášeňka nejraději. Bylo tam teploučko a voňavoučko – a vždy tam bylo co dobrého k zakousnutí. I přesto, že měla v misce svého jídla dost, nestačilo jí a toužila ochutnat i to ostatní. Co kdyby chutnalo ještě lépe?

Aby se však k tomu ostatnímu jídlu dostala, musela absolvovat několik překážek a to přímo nelehkých! A tady stojí za zmínku, že ta holka vám byla nejen mrštná, ale i vynalézavá. Však sami posuďte. Tak třeba stůl, to není žádná věda. To se vyskočí na židli a hop! – a už jste na stole. Ale co když je to sporák nebo takový kredenc! Tam už se tak snadno nedostanete. Proto chodila Dášeňka dlouho kolem a pozorovala svou paní při vaření, a když viděla, jak neustále otevírá jeden šuplík za druhým, napadlo ji, že by to také mohla zkusit. Počkala tedy, až bude kuchyň prázdná, a zoubky tahala za madla u šuplíků a ejhle – ono to šlo překvapivě hladce! Spodní šuplík otevřela celý, ten nad ním vytáhla do půlky a pak už jen stačilo po tom šuplíkovém schodišti vběhnout a hop a skok – a už byla nahoře! Co pokladů tam Dášeňka našla! Cukřenku, která se dá převrhnout a vysypat (stejně jako solničku, mouku, oříšky a kdo ví, co ještě dalšího), piškoty, které se dají nejen vysypat, ale také sníst (co jiného byste také s piškoty chtěli dělat, že ano), vajíčka, která se dají vesele skutálet na podlahu (to je psina, myslí si Dášeňka pozorujíc, kterak ta vajíčka spadnou

na zem a udělají plesk!), a taky pytlík s moukou, který se dá roztrhat s takovou vervou, až se mouka rozpráší po celé místnosti. A když pak takový pes celý od mouky běhá po domě, není to zrovna podívaná, kterou byste čekali. Když na něco takového nejste ani trochu připraveni, může to ve vás hrknout jako ve starých hodinách a přivodit vám to třeba škytavku, v horším případě slabý infarkt. A takové hrůzy zažívali noví páníčci s tou naší Dášeňkou každý den!

A to jsem vám ještě nepověděla, co tropila Dáša na zahradě. Tam se totiž pokaždé jako mávnutím kouzelného proutku proměnila v hraboše polního. Ano, říkám vám to správně. Hrabala vám do té země s takovým zápalem, až se zdálo, že se mžiknutím oka prohrabe až na druhou stranu zeměkoule! Zahrada pak byla samá díra a nedalo se po ní chodit, natož tam něco sázet či jiného co dělat.

Jak sami vidíte, nebylo jednoduché Dášeňku uhlídat, a tak často docházelo k velkým katastrofám. „Nic naplat, Dášo,“ povídá hajný jednoho dne, „nejvyšší čas, aby ses naučila poslouchat.“ Vzal si fenu ven, kde začal s jejím výcvikem. To přeci nemůže být žádná věda naučit psí mrně slušnému chování, pomyslel si hajný. Brzy však zjistil, že to psí mrně má svou hlavu a ani ho nenapadne plnit nějaký povel. Náš hajný měl však také svou hlavu a rozhodně to nemínil vzdát. Každý den učil Dášeňku základním povelům, jako jsou „ke mně“, „sedni“, „lehní“, „zůstaň“, „přines“, „pusť“ nebo „nesmíš“. Ta si výcvik náramně užívala a brala jej jako zábavu. Postupem času se však přece jen povely naučila, i když to hajného stálo obrovské úsilí a notnou dávku trpělivosti. Odměnou mu za to

byla poslušnější Dášeňka, která sice nadále tropila nezbednosti, ale v mnohem menší míře.

Později, když už Dáša dobře poslouchala, začal ji hajný brávat do lesa na obchůzky. Měl ji stále na vodítku a nikdy ji nepouštěl, ale to se Dášeňce pranic nelíbilo! On však moc dobře věděl, že kdyby fenku pustil, utekla by za prvním zajícem a těžko by pak hledala cestu zpátky. A měl pravdu. Nesmíme zapomínat, že Dášeňka je foxteriér. A jak je známo, foxteriéři mají silný lovecký instinkt. Jakmile ucítí zvěř, rozběhnou se za ní a nezastaví se, dokud ji nedohoní.

Však se také Dáša mohla pokaždé zbláznit, když ucítila nějaké zvíře nablízku. Škubala sebou a štěkala na celý les! Časem si však na vodítko zvykla a na procházky s hajným se vždy velmi těšila. Celou cestu jí totiž něco povídal a vyprávěl a to ona moc ráda. Už od malička milovala, když na ni člověk mluvil.

Mezi hajným a Dášeňkou vzniklo silné přátelství. Věnoval se jí téměř po celý den a Dášeňka už neměla takovou potřebu a ani čas provádět tolik nezbedností jako dříve.

S paní měla Dáša také velmi hezký vztah. Nejvíce času spolu trávily v kuchyni, kde jí paní vysvětlovala, jak se co vaří. Dášeňka se po řádném výcviku hajného naučila v klidu sedět a pozorovat svou paní při práci. Za odměnu vždy dostala něco dobrého a pak pomohla paní s úklidem. Jak? Nu jednoduše. Vzala do huby lopatku, pěkně počkala, až ji paní naplní smetím, a pak tu lopatku vysypala do koše.

Krom toho spolu také zahradničily. Jelikož Dášeňka velmi ráda hrabala do země díry (to už jsme si pověděli), byla jí přidělena část zahrady, kde si mohla dělat, co chtěla. Na zbytek zahrady nesměla vstoupit a byl také řádně oplocen. A tak si obě na těch svých zahrádkách pěkně hospodařily po svém. Když paní trhala plevel, Dáša si po jejím vzoru na svém kousku

zahrady vyškubala všechnu trávu (to se ví, že použila zoubky). Když paní zalévala, Dáša si přitáhla svou misku s vodou a celou ji vylila na vyškubané místo. Nejvíce se jí však líbilo, když paní hrabala do země díry různých velikostí, do nichž sázela zeleninu. To pak Dášeňka na té své zahrádce řádila jako černá ruka!

Inu, jak sami vidíte, Dášeňce se s novými páníčky vedlo dobře. Oba se jí po celé dny věnovali, a i když byli ke konci dne utahaní jako koťata, odměnou jim byla veselá společnost psí holčičky, která jim jejich péči oplácela bezmeznou láskou a oddaností.

A protože se o Dášeňku starali jako o své dítě, budeme jim od této chvíle říkat maminka a tatínek. Sami dítě mít nemohli, a tak byli za Dášeňku velmi rádi.

DÁŠEŇKA JE ZRANĚNÁ

Dášeňka se sice naučila poslouchat, avšak její divokost nadále přetrvávala a působila jí nejednu nepříjemnost. A tak se stalo, že si jednoho dne zranila nožku. Kňučela a naříkala, ta naše holčička, ach, to bylo nadělení! Maminka s tatínkem ji okamžitě odnesli k panu doktorovi, aby jí tu zraněnou nožku ošetřil. Ten jim pověděl, že nožka naštěstí není zlomená, ale přesto musí nějaký čas zůstat v klidu. „Zůstat v klidu?“ ptali se maminka a tatínek nevěřicně. „Jak máme tu naši divokou holku udržet v klidu?“ Pan doktor se na ně usmál a řekl, že si jistě nějak poradí, a aby mu Dášeňku za týden přinesli na kontrolu. Celou cestu domů se tatínek s maminkou radili o tom, jak by tu jejich holku udrželi v klidu, a mnoho nápadů neměli. Až tu si vzpomněli, jak se Dášeňka zklidní pokaždé, když jí něco povídají nebo vyprávějí, a tak si řekli, že se u ní budou střídat a budou jí vyprávět třeba pohádky. A jak řekli, tak udělali.